

τὴν γνωστὴν κλῆκ Δανειοφάγων, Μετοχοδόρων, Φοντοπνικτῶν καὶ Λαχειοστραγγαλιστῶν, καὶ λαμβάνοντες ὑπ' ὄψιν τὴν ἀγυρτικὴν Ἐγκυκλοπαιδεῖαν τῶν ἐργασιῶν τῆς Ἑταιρίας, συμβουλευόμεν τοὺς συμπολίτας μας νὰ σφίγξωσι καλὰ τῆς τσέπαις των, διότι διὰ τοῦ οἰκονομολογικοῦ μας τηλεσκοπίου βλέπομεν προσεγγίζοντας ἀπειλητικούς εἰς αὐτὰς τοὺς στεγνοὺς δακτύλους τοῦ Κεχαγιά καὶ τοῦ Καρπαίνου.

Εἰς ἀστεῖος προκειμένου περὶ τῆς κατασκευῆς τῶν σιδηροδρόμων:

Δὲν καταλαμβάνω πῶς ἡ κυβέρνησις τόσον φιλότιμος, ὥς ἡ τοῦ κ. Τρικούπη, παραβιάζει τὴν ἱεραρχίαν εἰς τὸ ζήτημα αὐτὸ καὶ θέλει νὰ ἀρχίσῃ ἀπὸ ἱπποσιδηροδρόμους διὰ νὰ φθάσῃ εἰς τοὺς σιδηροδρόμους, ἐνῶ ἡ φυσικὴ σειρὰ εἶναι αὕτη: Ἀνθυποσιδηροδρόμους, ὑποσιδηροδρόμους καὶ σιδηροδρόμους.

### ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΣΙΣ.

Τῷ Κυρίῳ **Impartial** ἐν Πειραιεῖ. — Δὲν ἐννοοῦσαμε ὅτι θὰ περιορισθῇτε εἰς τὸν κ. Ὀλστᾶν, ὅστις ἐπὶ τέλους καὶ δὲν μᾶς ἐνδιέφερε πολὺ. Σᾶς διορίζομεν γενικὸν Ἀνταποκριτὴν ἐφ' ὅλων τῶν πειραιωτικῶν, πραγμάτων, ἀνδρῶν, γυναικῶν. Κυρίαι καὶ Κύριοι τοῦ Πειραιῶς, ἔχετε νὰ κάμετε μὲ τὸν κύριον **Ἀμερόληπτον**.

**Νηρηῆδα** εἰς Σύραν. — Ἀπαιτητικὴ μου Νηρηῆς, καὶ αὐτὸ θὰ γίνῃ.

Τὸ ἐσπέρα ἔνεκα τῶν παραπηδημονούντων ἐθελοντῶν θὰ καπτῶσουν ρουκέτες καὶ ἄλλα εἶδη περιτεχνισμάτων μετὰ μουσικῶν ὀργάνων καὶ ἐνθουσιασμῶν, ὑπὲρ τῆς πατρίδος, καὶ ὅσοι εἶναι γιὰ ἐθελονταὶ ἄς προσέλθουν νὰ γραφοῦν, πρὶν ἀναχωρήσῃ ὁ ἀρχηγὸς γιὰ τὸν πόλεμον, ὥς εἶνε ἀποφασισμένο.

Κουκουβάχονες τὴν 20 Μαρτίου 1878.

Αὐθημερόν, ἐγένετο καὶ ἀποφασίσθη καὶ μὲ τὴν σφραγίδα τοῦ δήμου.

*Ὁ δήμαρχος καὶ τῶν μελῶν.*

Ἀλλὰ δὲν ἦτο μόνον τοῦτο. Περὶ τὴν ἑκτὴν τελέλης βροντόφωνος διελάλει καθ' ὅλον τὸ χωρίον βραχνιασμένος: «Σήμερον τὴν προσδιορ... μνῆ... ὥρα εἰς τὸ σπῖτι τοῦ κὺρ Μπιρμπιμπάμπουλα, γίνεται τὸ βάφτισμα τοῦ δράκου τοῦ ἀπὸ τὸν ἀρχηγὸ τῶν ἐθελοντῶν καπετάν..... καὶ οἱ βουλομένοι ἄς προσέρχωνται καὶ θὰ μείνουν κατὰ πολὺς εὐχαριστημένοι. Μία, δύο, τρεῖς..... ἄλλα.... τρέ! Ἐπῆρε τέλος!

Καὶ ταῦτα μὲν ἐν παρεκβάσει, ἐνσυμβάσει δὲ ἐπὶ τῇ συνεχείᾳ.

Οἱ ἄνδρες τοῦ σώματος, ὥς ἐφθμεν εἰπόντες, εἶχον παραταχθῇ εἰς δύο στοίχους πρὸ τῆς οἰκίας τοῦ εὐτυχοῦς κουμπάρου τοῦ ἀρχηγοῦ μας, μετὰ δέκα σημαίων, καθόσον εἶχομεν ἐκτιλῶσαι πλὴν τῆς χρυσοκεντήτου σημαίας τοῦ λόχου μας καὶ τὰς ἐννέα ἄλλας, ἃς εἶχομεν

### ΔΙΑΤΡΙΒΑΙ.

Ἐν Κεῖρῳ τῇ 9)21 Μαρτίου 1882.

Κύριε Συντάκτα τοῦ «**Μὴ Χάνεσαι**».

Εἰς Ἀθήνας.

Παρακαλεῖσθε νὰ καταχωρήσητε εἰς τὸ φύλλον Σας τὴν συνημμένην ἐπιστολὴν ὡς πρωτότυπον εἶδος ἀποπέιρας ἔυλοκοπήματος.

**Ὁ συνδρομητὴς Σας**  
**Σ. Κυτρυλάκης.**

Κύριε Ἀθ. Δημάδῃ,

Εἶναι ἀνάγκη ἀπόλυτος νὰ σοῦ ταῖς βρέξω πρὶν ἀπολυθῇς ἀπὸ τὴν θέσιν τοῦ Ὑποπροξένου Ζαγαζηκίου, διότι πρέπει τέλος πάντων ν' ἀπολαύσῃς καὶ ἐκ τῆς θέσεως ταύτης ἀμοιβὴν τινα καὶ δόξαν.

**Σ. Κυτρυλάκης.**

### ΔΙΚΗ ΜΕΝΕΛΑΟΥ ΝΕΓΡΕΠΟΝΤΗ.

(Συνέχεια τῆς ἀριθ. 270).

**Δευτέρα, 2 μ. μ.**

ΑΠΟΛΟΓΙΑ ΚΑΤΗΓΟΡΟΥΜΕΝΩΝ.

Πάλιν ἔχομεν νοστιμώτατον ἐπεισόδιον ἐν ἀρχῇ τῆς συνεδριάσεως. Ποιόνα νομίζετε; Τὸν κύριον «νὰ εἰποῦμε

λάβει καθ' ἑαυτῶν ὅπως ἐφοδιάσωμεν τοὺς ἐπαναστάτας οὓς ἐμέλλαμε νὰ ἐξεγείρωμεν.

Ἐγώ—καὶ μὴ μὲ πάρετε δι' ἐγωῖστίην, μὲ τὸν στρατιωτικόν μου κοῦκκο, τὸ πλατύ μου σπαθᾶκι σασεπῶ στὴ μέση κρεμασμένο ἀρκαντάσικα, τὰ τσαρουχάκια μὲ τῆς χρωματιστάς φοῦντες, μὲ τὰ κόκκινα δεσίδια τῶν βλαχοκαλτσῶν, μὲ τρεῖς μπαλάσκες στὴ μέση καὶ, τὸ σπουδαϊότερον, μὲ τὰ ὀκτῶ χρυσὰ γαλόνια στὸ χέρι, (ἦτο πλουσιοπάροχος εἰς τὴν διανομὴν αὐτῶν ὁ ἀρχηγός), περιεφερόμην φουσκωμένος ἐν μέσῳ τῶν δύο στοίχων τῶν ἐθελοντῶν ὡς εὐταξίας ἢ, ἂν θέλετε, ὡς ταγματάρχης ἔχων τὸ γενικὸν πρόσταγμα.

Εἶχα στριμμένο καὶ τὸ μουστάκι, τὸ ἕνα πρὸς τὰ ἄνω καὶ τὸ ἄλλο πρὸς τὰ κάτω.

Τέλος πάντων κατήντησε νὰ φοβοῦμαι καὶ ἐγὼ ὁ ἔδιος τὴν ἑαυτὸν μου, οὐ ἔνεκα, οὔτε εἰς τὸν καθρέπτην ἐτόλμησα νὰ ἰδῶ. Ἦκουσα ὅμως παρ' ἄλλων φίλον, νὰ μοῦ λέγουν, ὅτι ἐκείνην τὴν ἡμέραν ἐφαίνόμην πολὺ ἄγριος.

— Πατριώτῃ, εἶπον, πλησιάσας μουστάκιαν τινα φουστανελλὰ καπνίζοντα, εἰς τὰς δημοσίας τελετὰς δὲν καπνίζουν καὶ μαλιστα ἐν παρατάξει!...

Δὲν εἶχον τὸν λόγον τελειώσει καὶ μοῦ ἐκσφενδονίσθη κατὰ πρόσωπον ἕνα:

— Ἄει σηκτὴρ μαγκούφη.....

Κατακόκκινος, ὡς νὰ μοῦ τὰς εἶχαν βρέξει, ἐπῆρα τὰ πλυμένα μου καὶ ἄπλυτα καὶ ἀπμακρύνθην ἐν μέσῳ

δηλαδή, τὸν κύριον Γεράσιμον Κούπαν. Προϊσταται ὅλου τοῦ ἀκροατηρίου καὶ μ' ἐσταυρωμένους τοὺς βραχίονας, καὶ ἀτενεῖς τοὺς ὀφθαλμούς, ὡς μαθητὴς ὑψῶν τὸν λιχανὸν διὰ νὰ ζητήσῃ παρὰ τοῦ διδασκάλου ἄδειαν νὰ πάγῃ πρὸς νεροῦ του. Κάμνει πάλιν τὸ σχῆμα καὶ δεικνύει τρομερὰν διάθεσιν νὰ ὀμιλήσῃ.

Ὁ πρόεδρος ζητεῖ νὰ τὸν ἐμποδίσῃ.

Αὐτὸς τίποτε.

Ὁ πρόεδρος ἐπιμένει.

**Κούπας.** Δηλαδή, κύριε πρόεδρε, νὰ εἰπούμε, ἤθελα νὰ εἰπῶ δύο λέξεις εἰς τὰ ἀκροατήρια.

**Πρόεδρος.** Πηγαίνετε, πηγαίνετε.

**Κούπας.** Ἡξερῶ, κύριε πρόεδρε, δηλαδή ὅτι δὲν εἶμαι κατηγορούμενος, ἀλλὰ νὰ εἰπούμε ἤθελα νὰ εἰπῶ δηλαδή δύο λόγια. Μὰ ἀφοῦ δὲν θέλετε δηλαδή νὰ εἰπῶ εἰς τὰ ἀκροατήρια, φεύγω.

Παραλαμβάνων μεθ' ἑαυτοῦ τὴν μαύρην ἀπόφασιν ὅτι δὲν θὰ ὀμιλήσῃ στρέφεται διὰ νὰ φύγῃ, ἀλλὰ μεσολαβῶν ὁ πούρ τοῦ κ. Νεγρεπόντη ὀλίγου δεῖν νὰ τὸν ἀνατρέψῃ.

**Πρόεδρος.** Πρὸς τὸν κατηγορούμενον Νεγρεπόντην: Τί ἀπολογεῖσαι;

Ὁ κ. **Νεγρεπόντης.** Δὲν ἐπερίμενα ὅτι θὰ ἐπισκεφθῶ τὰ Δικαστήρια. Ἐπίστευα ὅτι ὁ Εἰσαγγελεὺς ἤθελεν ἐξετάσει τὴν μήνυσιν διαφοροτρόπως, καὶ ὅτι τὸ φιλοδίκαιόν του εἶναι ἀνώτερον πάσης μνηύσεως. Ἡπόρῃσα μὲ τὸν κ. πολιτικὸν ἐνάγοντα, διότι μ' ἐξέλαβεν ἀρκετὰ μαρὸν νὰ θέλω νὰ καλύψω ἀνεπίληπτον ὑπόληψιν. Οὔτε θ' ἀπὴντων ἐγώ, ἐὰν ὁ ἀνώτερος ὑπάλληλός μου δὲν ἀνελάμβανε νὰ δημοσιεύσῃ τὰ διατρέξαντα. Δὲν ἔχω νὰ προσθέσω τίποτε ἄλλο.

**Πρόεδρος.** Αὐτὴ εἶναι ἡ ἀπάντησις;

**Νεγρεπόντης.** Μάλιστα.

**Πρόεδρος.** Δὲν μᾶς εἶπατε τίποτε.

**Πρόεδρος.** Πρὸς τὸν Χαλκιόπουλον: Τί ἀπολογεῖσθε;

**Χαλκιόπουλος.** Ἐγὼ θὰ ἐκφράσω τὴν ἀπορίαν μου.

**Πρόεδρος.** Νὰ μὴ ἐκφράσετε τίποτε.

Καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ λέγῃ τὸ κατὰ φαντασίαν ἱστορικὸν τῆς ὑποθέσεως, προσθέτων ὁ ἄνευ διόπτρων σήμερον κατηγορούμενος—διότι θὰ στηρίξῃ πολλὰ ἐπιχειρήματα ἐπὶ τῆς μυωπίας του — καὶ μερικὰς λυπηρὰς δι' αὐτὸν ἀληθείας, ἐξ ὧν κυρίως θὰ ἐπείσθῃ τὸ Δικαστήριον ὅτι αὐτοὶ ἐξήτησαν νὰ δωροδοκήσουν τὸν ἐκδότην τῶν *Νέων Ἰδεῶν*, ὅτι δηλαδή **πῆγε** εἰς τὸν κ. Οἰκονόμου καὶ τοῦ παρεπονέθη, δι' ὅσα δημοσιεύουν αἱ *Νέαι Ἰδέαι* περὶ **Μαρκῆ Βαλλιάνου**, καὶ **εἶδε** τὸν κ. Ἀγγελόπουλον καὶ τοῦ **ἔκαμε** τὰς αὐτὰς παρατηρήσεις, προσθεὶς μάλιστα ὅτι περιμένουν αὐθεντικὰς (!!!) ἐκ Ταίγανιου εἰδήσεις—ἴσως ἀπὸ τὸν ἴδιον **Μαρκῆ Βαλλιάνου**—τὰς ὁποίας δύναται νὰ τοῦ μεταδώσῃ.

Μετὰ ταῦτα, μὲ φωνὴν κανονάρχου, μομφασμοὺς προδοτικούς, χεῖλη ὠχρὰ καὶ πάνινα, ὡς τὰ τοῦ κ. Νεγρεπόντη, ἐφ' ὧν ἀνέβλυζαν ἐλαφρὰ ἀφρώδη στρώματα ὅταν ἀπελογεῖτο, ἤρχισε τὴν ἀποστήθισιν τοῦ μύθου δι' ἣν ἤξιζε βεβαίως χίλιὰ μπράβο! Ἐξήτησε μάλιστα παρὰ τοῦ κ. προέδρου τὴν ἄδειαν νὰ περιγράψῃ καὶ τὸν θάλαμον ὅπου τὸν ἐπερίμενε ὁ κ. Ἀγγελόπουλος, τοῦθ' ὅπερ ἔκαμε τὸν κ. Στεφανίδην νὰ διακόψῃ:

— Βρὲ ἀδελφε, τὰ ἱερὰ σπῆλαια τῆς Καλυψοῦς θὰ μᾶς περιγράψῃ;

Ὅταν ἐτελείωσε τὸν μῦθον του, τῷ ἐγένοντο πολλὰ ἐρωτήσεις ἐκ μέρους τῶν Δικαστῶν καὶ τῶν πολιτικῶς ἐναγόντων, ἀλλ' ἡ σπουδαιότερα διὰ τὰς συνεπείας τῆς

τῶν καγχασμῶν τῶν παρακειμένων, ἐνῶ ὀπισθὲν μου ὁ μουστακαλὴς ἐξηκολούθει λέγων:

— Τοῦ διαόλου ἡ μουσίστσαις, ἔρχονται νὰ σοῦ κοκκορευτοῦν! Συκῶνεις τὸ χέρι σου καὶ τοὺς κωπανᾷς μιὰ χαστουκιὰ νὰ 'δοῦν τὴ πέφτη καὶ τὴ παρασκευὴ ἀνάποδα; Ἀμ δὲν θὰ τὸ γλυτώσουν. . . Ἀς πᾶμε μιὰ ὅζω καὶ τὰ λέμε. . .

Ταράμπιπαμπαμ ταράμπιπαμ ταρὰ ταρὰ ταρά!

Ἡ σάλπιγγες! Ὁ ἀρχηγὸς ἔρχεται!

Φέρτε, ἄρμ! παρουσιαστὲ ἄρμ!

Τάγμααα, εἰςς προό-σοχην!

— Ἀριστερὰ, τράβα, βρὲ ἀριστερά.

— Δεξιὰ λίγο.

— Ἡσυχία.

— ὦχ, μὲ ξεποδάριαιες.

— Μὰ τί κάνετε ἔτσι, βρὲ ἀδελφε, μήπως πρόκειται νὰ περάσῃ ὁ βασιλεὺς;

— Σημαιοφόροι, κάτω τῆς σημαίας.

— Ἐγὼ δὲν τὴν κατεβάζω.

— Κ' ἐγὼ θὰ τὴν κρατῶ ἀνεβασμένη, ἔλεγον οἱ σημαιοφόροι.

— Αὐτὰ εἶνε μασκαραλίκια, ἐπεπρόσθετον ἄλλοι, τί εἶνε αὐτοὶ; Κορδορουμπίστικα πράγματα θὰ κάμωμε 'δῶ;

Ἐν τούτοις ἐπεφάνη ὁ ἀρχηγός, ἐπιμουλαρεύων κλοτσόφου μουλαρίου ἐν ὅλῃ τῇ μεγαλοπρεπείᾳ.

Τὸν μουλαρόν του ἐκράτουν ἀπὸ τὰ χαλινάρια δεξιό-

θεν καὶ ἀριστερόθεν δύο ἀνδρακλες Μεσσήνιοι, διότι ἦτο πράγματι ἄγριος.

Ὁ κουμπάρος του εἶχε διαδόσει, ὅτι ἐπρόκειτο νὰ ἔλθῃ ἐφ' ἀμαξίας, ἣν εἶχε παραγγεῖλει στὴ πρωτεύουσα ἵνα ἐκτάκτως ἀφίχθῃ, διεψεύσθη δὲ τῆς ἐλπίδος ὁ ἀρχηγός, —δι' ὃ καὶ ἦτο φουρκισμένος—ἐπειδὴ ὁ μασκάρᾶς ὁ παραγγελιοδόχος ἢ ἀγγελιοφόρος τὸν εἶχε γελάσει καὶ τοῦ φαγε καὶ τὰ λεπτὰ πλὴν τοῦ γελάσματος.

Μετὰ τὸν ἀρχηγὸν εἶπετο ὁ γραμματεὺς, καὶ αὐτὸς ἐπὶ μουλαρίου, ἡρωϊκώτερος οὗτος τοῦ ἀρχηγοῦ, καθότι οὐδεὶς ἐχαλινάγῳγει τὸ μουλάρι του.

Ἐφόρει καὶ σπιρούνια.

Μετὰ τοῦτον ἤρχοντο εἴκοσι ὀπλοφόροι ξιφῆρεις μεθ' ἐνὸς σαλπιστοῦ καὶ σημαιοφόρου.

Τῆς ἐπισήμου συνοδείας ἠκολούθουν οἱ παῖδες τοῦ χωρίου ζητωκραυγάζοντες, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἦσαν καὶ πάντες οἱ τοῦ δημοτικοῦ σχολείου σπουδασταί, οἵτινες τὸ ἔκαμαν στριψόνα, ἀφήσαντες τὸν δάσκαλόν των ἐν ἀπέλπιδι θέσει, διότι ὁ ἄνθρωπος ὡς ἐκ τῆς ἀπουσίας αὐτῶν δὲν ἠδυνήθη νὰ κάμῃ τὴν φιγούρα του, ἄγων τούτους ἐν σώματι καὶ παρατάσσων εἰς τὰ πρόθυρα τῆς οἰκίας τοῦ κουμπάρου τοῦ ἀρχηγοῦ μας, ὃν, ἀφικόμενον ὑπεδέχθη ὁ δήμαρχος μετὰ τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου.

Τούτων προεξείχεν ὁ τυφλὸς ψάλτης καὶ οἱ παππάδες ψάλλοντες ἁγιασμούς, καὶ τό: Εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου.



ἦτο ἡ τοῦ κ. Μπουφίδου ἐρωτήσαντος αὐτόν :

— Καὶ ποῖαν ἐντύπωσιν σὰς ἔκαμεν ἡ πράξις αὐτῇ τοῦ Ἀγγελοπούλου, νὰ σὰς ζητήσῃ χρήματα ;

**Χαλκιόπουλος.** Καμμίαν ἐντύπωσιν, ἀπλούστατον πρᾶγμα ! **Ὁ δημοσιογράφος καθήκον ἔχει νὰ δημοσιεύῃ καὶ νὰ παίρνῃ χρήματα.**

Ἴδου λοιπὸν εἰς ποῖα εὐτελῆ ὄργανα ἔχει ἐμπιστοσύνην ὁ κ. Νεγρεπόντης ! Ἴδου περὶ ποίου ἀνθρώπου ἔσπευσε νὰ διαμαρτυρηθῇ ὁ κύριος οὗτος, κατὰ τὴν πρώτην συνεδριάσιν, ὅταν ὁ εἰσαγγελεὺς τὸν ὠνόμασεν ὑπηρέτην, διὰ νὰ τὸν ὀνομάσῃ αὐτὸς ἀνώτερον ὑπάλληλον, διευθυντὴν, ἐμπειστευμένον καὶ δὲ ξεύρω τί ἄλλο ἀκόμη. Κατὰ τὴν ἠθικὴν αὐτὴν ἡ μεγαλειότης ἀτιμία, τὸ εἰς τὸν ποινικὸν νόμον τῆς Γαλλίας φέρον τὸ ὄνομα τοῦ **chantage κακούργημα**, εἶναι ἀπλούστατον πρᾶγμα, εἶναι καθήκον δημοσιογραφικόν. *Tel valet λοιπὸν tel maltre !* Μὲ αὐτὰς τὰς ἀρχὰς ἦλθον ν' ἀποκατασταθῶσι παρ' ἡμῖν, διὰ νὰ ἔχωσι φαίνεται τὸ δικαίωμα νὰ λέγωσιν εἰς τοὺς μεσίτας των : **Τί τόπος εἶναι αὐτός ;**

## ΚΑΤΗΓΟΡΙΑ.

### ΑΓΟΡΕΥΣΙΣ ΕΙΣΑΓΓΕΛΩΣ.

Καὶ ἀπὸ τῆς πρώτης ἀκόμη συνεδριάσεως ὁ κ. Εἰσαγγελεὺς ἐφάνη ὅτι δὲν παρέχει εἰς τὴν παρούσαν δίκην τὴν σπουδαιότητα, ἣν ἀπέδωκεν εἰς αὐτὴν ὁ κόσμος ἐννοῶν τῆς κοινωνικῆς θέσεως τῶν τε μνηνυτῶν καὶ τοῦ ἐνὸς τῶν κατηγορουμένων. Ὑπέλαβε τὸ γενόμενον ὑπὸ τῶν τελευταίων ἀδίκημα ὡς ἀπλὴν ἐξύβρισιν, ἥς ἡ βεβαιότης ἦτο ἀγκυτιόρητος καὶ τῆς ὁποίας ἡ ἀπόδειξις ἦτο περιττή. Διὰ τοῦτο ὁμίλησε σχεδὸν διὰ βραχέων καὶ ὀλίγον ἀτημελήτως, φροντίσας μόνον νὰ τονίσῃ ὅσας

ῥεῖλαι νὰ ἐξάρῃ ἀληθείας ἐκ τῆς δίκης αὐτῆς. Εἰς τοῦτο πρᾶγματι ἐπέτυχε, προσελθὼν εἰς ἐπιβοήθειαν τοῦ συνηγόρου τοῦ πολιτικῶς ἐνάγοντος, τοῦ κ. Μπουφίδου, ἀναγαγόντος τὴν παρούσαν δίκην εἰς τὸ ἀληθὲς αὐτῆς σημείον, εἰς τὸ σημείον τοῦ κοινωνικοῦ προβλήματος, ὅπερ ἀντιπροσωπεύει. Καὶ ὅπως εἰς τὴν Συνεδρίασιν τοῦ Σαββάτου, ὅτε ὁ ἐπιστημότερος τῶν Κατηγορουμένων ἐκλαβὼν τὴν αἴθουσαν τοῦ Δικαστηρίου ὡς Γραφεῖόν του ἤρχισε νὰ αὐθαδιάζῃ, ἠναγκάσθη νὰ τῷ ὑπενθυμίσῃ τὴν θέσιν του, οὕτω καὶ ἐν τῇ ὁμιλίᾳ του ἐπανεφέρε τὰ πρᾶγματα εἰς τὰς θέσεις των, μὴ διστάσας νὰ ἀποκαλύψῃ καὶ τὰς κρυφίας ἐνεργείας, ἃς δὲν ἤσχύνθη ὁ ἐπιστημότερος τῶν κατηγορουμένων νὰ κάμῃ παρὰ τῷ Εἰσαγγελεῖ, διὰ νὰ δολιευθῇ τὴν τακτικὴν λειτουργίαν τοῦ νόμου. Συνοψίζομεν τὴν ἀγόρευσίν του ὡς ἐξῆς :

**« Εἰσαγγελεὺς :** Ὁ πολὺς τῆς Θεμίδος θεράπων κ. Στεφανίδης μὲ προέτρεψε νὰ ὁμιλήσω διὰ βραχέων καὶ θέλω ἀκούσει τῆς συμβουλῆς του, τὸ μὲν, διότι ἡ δικαζομένη ὑπόθεσις δὲν εἶναι σπουδαία, τὸ δὲ, διότι τὴν κατηγορίαν ὑποστηρίζουν διακεκριμένοι δικηγόροι.

« Ἀπλούστατην ἐξύβρισιν δικάζομεν σήμερον. Δὲν εἶναι βεβαίως ἐκ τῶν σπουδαίων ἀδικημάτων. Ἐχει ὅμως τί τὸ ἰδιάζον. Συμβαίνει νὰ ἔχωσιν ἐξαιρετικὴν θέσιν καὶ ὁ κατηγορῶν καὶ οἱ κατηγορούμενοι, ἀλλὰ τὸ ἐξαιρετικὸν τῆς θέσεως ἀπέναντι τῆς ἰσότητος εἰς οὐδὲν λογίζεται. Εἶναι ἀληθὲς ὅτι διεθρυλλήθη ὅτι ὑπάρχει προδιάθεσις ἐναντίον τῶν πλουσίων. Οὐδὲν ὁλοῦν ἀπαζόμεν τὴν προδιάθεσιν αὐτήν. Πανταχοῦ ἀνεῦρον τὴν πολύμοχθον παρθένον ἀρετὴν καὶ ἐν τοῖς μεγάροις τῶν πλουσίων καὶ ἐν ταῖς καλύβαις τῶν πτωχῶν. Ὁ κατηγορούμενος ἐξεπλάγη καὶ ἐμέμφθη ἐμοῦ, διότι ἐπίστευεν ὅτι ὁ Εἰσαγγελεὺς ἠδύνατο παραβιάζων τὸν νόμον νὰ δώσῃ ἄλλην ἐνέργειαν εἰς τὴν μήνυσιν. Καὶ ἔχει ἴσως δίκαιον »

Ἐξωθεν τοῦ οἴκου ἐν σωρείᾳ ἦσαν παρατεταγμέναι πάντα τὰ γύναια, δεσποινίδες καὶ κόραι.

Ἐνῷ ἀπεμουλάρευεν ὁ ἀρχηγὸς σκηνὴ φοβερὰ ἔλαβε τόπον.

Ὁ γραμματεὺς ἀπομουλαρεύων καὶ αὐτὸς ἐγεύθη κλοτσᾶς, ἐξ ἧς βρόντον φαγὼν ἔκαμε στῆ γῆ ζευγάρι μὲ τὴ μύτη, ὡς ἔλεγεν.

Φωναὶ γοεραὶ ἠκούσθησαν τότε παρὰ τῶν Κουκουβανιδῶν :

— Σκοτώθηκε !

— Βάρεσε σὲ κακὴ μεριά !

— Πάει ὁ ἀνθρώπος !

Καὶ πᾶσαι καὶ πάντες ἔσπευσαν πρὸς αὐτόν, οὐδὲ τῶν παρατεταγμένων ἀνδρῶν ἐξαιρουμένων. Ἦθελαν ἀφορμή.

Ὁ σκοτωμένος ἀνθρώπος, ὁ ὁποῖος ὁμολογουμένως ἐξέφρασα εἶχε φάγει τὴν κλοτσά, μετεκομίσθη εἰς τὸ παρκαίμενον ἀχούρι, ὅπου ἔτυχε τῶν δεουσῶν περιποιήσεων, ἐκ τοῦ προχείρου, παρὰ τῶν γραιδίων, ἀτινα τὸν ἔτριψαν καλὰ καὶ τοῦ κόλλησαν καὶ μπλάστρι ἀπὸ ἀσβέστη καὶ τρεμεντίνᾳ πρὸς μεγάλῃν του δυσαρέσκειαν, ὡς μὴ δυνάμενος οὕτω μπλαστρωμένος νὰ λάβῃ μέρος στὰ βαφτίσια.

Ἀφίνοντες εἰς τὸ ἀχούρι τὸν γραμματέα εἰσερχόμεθα εἰς τὸν οἶκον τοῦ κουμπάρου Μπιρμπιμπάμπουλα.

Λέγω δὲ κουμπάρου, διότι ἀπὸ τὸν κουμπάρο τοῦτον τοῦ κουμπάρου τοῦ ἀρχηγοῦ μας ἐγένοντο ὅλοι καὶ ὅλοι οἱ

Κουκουβανιοτιδο-κουβανίτιδες κουμπάρο-κούμπαραίς μας.

Ἐγὼ, ὡς γενικὸς ἐπιτελεὺς εἶχον τὰ δεξιὰ τοῦ ἀρχηγοῦ κατὰ τὴν ἱεροτελεστείαν τοῦ μυστηρίου τῆς βαπτίσεως.

Ἦρξατο δὲ τοῦτο οὕτως.

**Παππᾶς.**— Ἀρσενικὸ ἢ θυλικὸ κουμπάρα; (εἶπα ὅτι ὅλοι εἴμεθα κουμπάροι).

**Κουμπάρα**—(Μετὰ συστολῆς). Τσοῦπα, μὲ συμπάθειο, παππᾶ μας !

**Παππᾶς.**— Θὰ ἰδοῦμε δᾶ. Ἀλλὰ ῥωτῶ !

**Ἀρχηγός.**—Θὰ καθήμεθα πολλὴ ὥρα;

**Κουμπάρος.**— Πρέπει, βλέπεις, νὰ γνωστῇ ἡ ποιότητα τοῦ κοριτσοῦ, ἀρσενικὸς εἶνε, δηλαδὴ, ἢ θηλικίον.

**Ἐγὼ.**—Μὰ τώρα διαγνώσεις θὰ κάμωμε ἴδῳ ἢ βαφτίσια;

**Παππᾶς.**—Εἶνε οἱ τύπους αὐτά.

**Ἀρχηγός.**—Μὲ λίγα λόγια, παππᾶ μου, μποροῦμε νὰ ξημερωθῶμε ἴδῳ. Δὲ μου το, κουμπάρα, νὰ τελειώνῃ τὸ μανιφέστο.

**Κουμπάρα.**—Ἐτσι μοναχὰ τὸ δίνουν; πρέπει νὰ τὸ εὐλογήσῃ πρῶτα ὁ γέροντας.

**Εἰς φοιτητὴς ἐθελοντῆς.**—Δὲν θὰ προσκαλέσωμε καὶ τοὺς πρέσβεις νὰ υπογράψουν τὰ ληξιαρχικὰ βιβλία ;

**Τὸ κορίτσι τῆς κουμπάρας ἡ ὁμορφὴ χαριατοποῦλα.**—Μάνα, (ἰδιαιτέρως πρὸς τὴν μάναν της, ἀλλὰ μὲ κᾶπως ἀκουστὴν φωνήν), καὶ ἔτσι θὰ βαφτίσωμε τὸ κορίτσι μας



διότι δὲν γνωρίζει τοὺς νόμους τοῦ τόπου· **δὲν γνωρίζει ὅτι ἐὰν ἀποδεχθῇ ἔνοχος θὰ ὀδηγηθῇ εἰς τὰς φυλακὰς ὡς ὁ τελευταῖος λωποδύτης.** Δὲν ἐπαράχθη ἐπομένως ὅταν ὁ κατηγορούμενος ἐπεμφεν ἕνα τῶν συνηγόρων του—οὐχὶ τῶν παρόντων!—νὰ μετὰ παρακαλέσῃ ὅτι ἡ μήνυσις δὲν πρέπει νὰ γίνῃ δι' αὐτοῦ κλήσεως. Ἀλλ' ὁ συνηγόρος ἐκεῖνος ἔλαβε τὴν προσήκουσαν ἀπάντησιν.

«Θὰ ἐξετάσωμεν πρῶτον ἂν τὸ Κατηγορητήριον φέρῃ τὰ στοιχεῖα τῆς ἐξυβρίσεως καὶ δεύτερον ἂν τὰ φέρῃ θὰ ἀναζητήσωμεν ἐν αὐτοῖς τὴν σιωπὴν τῶν κατηγορουμένων, τὴν δολίαν προαίρεσιν.

«Ὅταν δι' ἄνθρωπον ἀνεπίληπτον, διὰ δημοσιογράφον πρωτίστως ἔχοντα ἀνάγκην τῆς κοινῆς ὑπολήψεως, διαδίδηται ὅτι ἐξήγησε χρήματα διὰ νὰ μὴ καταχωρήσῃ δημοσιεύματά των καὶ ἐπειδὴ ἠρνήθησαν νὰ τὰ πληρώσουν προσέβη εἰς τὴν δημοσίευσιν, τὸ τοιοῦτον δὲν εἶνε καταστρεπτικὸν εἰς τὴν ὑπόληψιν του; Δὲν ἐξασκεῖ κακίστην ἐπιρροὴν εἰς τὸ ἔργον του; Δὲν εἶναι ἐξουδετερωτικὸν τοῦ γόητρον του; Καὶ τί δύναται νὰ εἶναι δημοσιογράφος χωρὶς γόητρον; Τί δύναται νὰ εἶναι ὅταν γεννᾶται περὶ αὐτοῦ πεποιθήσις ὅτι δὲν εἶναι ἄνθρωπος ἀρχῶν, ἀλλ' ἀπλοῦς χρηματολόγος;

«Ἀφοῦ δὲ ἀπαξ δεχθῶμεν ὅτι ἡ πράξις περιέχει στοιχεῖα ἐξυβρίσεως, δὲν μᾶς ἐνδιαφέρει διόλου ἂν ἡ πράξις συνέβη ἢ ὄχι. Ἐγὼ ὑποθέτω ὅτι εἶδα δικαστικὸν λειτουργὸν εἰς κοινὰ καταγῶγια, ἀναίσχυντα ποιοῦντα· ἂν ἐξέλθω καὶ διαδῶσω τὸ τοιοῦτο, διέπραξα ἀδίκημα ἐξυβρίσεως.

«Ἰσως ἡ ὑπεράσπισις διατείνεται ὅτι ἐλλεῖπει παρὰ τοῖς κατηγορουμένοις ἡ πρόθεσις· τοῦτο θὰ ἦτο ὀρθόν, ἂν δὲν προηγείτο τῆς ἐγγράφου ἀνακοινώσεως τῶν κατ' αὐτοὺς γεγονότων ἢ προφορικῆς διάδοσις καὶ δυσφήμισις.

«Διατί δὲ ἐγένοντο αὐταὶ αἱ διαδόσεις; Ἄρα γε διὰ νὰ ἐπιρρέασθῃ ἡ ὑπόληψις τοῦ Ἀγγελοπούλου ἢ διὰ νὰ μειωθῇ;

«Ὁ **Στεφανίδης** ἐξάγει τὸ ὥρολόγιόν του καὶ ἐπιμόνωσ κυττάζει αὐτὸ καὶ τὸν Εἰσαγγελέα, ὡς ἂν τοῦ λέγῃ ὅτι ἐλησμόνησε τὴν περὶ βραχυλογίας ὑπόσχεσίν του.

«Ὁ κ. **Κωστής** λέγει: Εἶναι ἡ κλεψύδρα μας ὁ κ. Στεφανίδης.

**Εἰσαγγελεὺς** ἐξακολουθῶν περὶ τοῦ ἂν ἡ πράξις ἔλαβε χώραν ἢ ὄχι εὐρίσκειται εἰς ἀπορίαν, σχηματίζει ἐνδοιασμοὺς, τὴν βλέπει ἐρεβώδη, ἀλλὰ λαμβάνων ὑπ' ὄψιν τὰς ἀντιφάσεις τῶν μαρτύρων τοῦ Ἀγγελοπούλου καὶ τὸ θάρρος μετ' οὐ προεκάλεσεν ὁ Ἀγγελοπούλος τοὺς κατηγορουμένους, θείς ἐαυτὸν εἰς τὴν ἐκτίμησιν τοῦ δικαστηρίου ἀναφωνεῖ μετ' αἰσθήματος καὶ πάθους: Τοιοῦτο θάρρος, Κύριοι, μόνον ὁ τίμιος δύναται νὰ ἔχῃ. Ἐκφράζει ἔπειτα τὴν ὑπόνοιαν ὅτι ἡ δολοπλοκία αὐτῇ ἐξεφράσθη κυρίως ὑπὸ τοῦ **Σκόκου** καὶ τοῦ **Χαλικοπούλου**, ὅπως διανεμηθῶσιν ἀναμεταξύ των τὰ ποσὰ τῶν 4. χιλιάδων δραχμῶν.

Καὶ καταλήγει ὁ κ. Εἰσαγγελεὺς, ἡδύτατα ἀκουσθεῖς, ἂν καὶ ὁ ἀνεξάρτητος κόσμος τὸν ἤθελεν ὄχι τόσον μετριοπαθῇ, ζητῶν νὰ κηρυχθῶσιν **ἔνοχοι τοῦ ἀδικήματος τῆς ἐξυβρίσεως ἀμφοτέροι οἱ κατηγορούμενοι.**

1) Ἐπειδὴ ἀπὸ τὴν ἀχρεΐαν αὐτὴν πράξιν τὴν παρὰ τῷ κ. Εἰσαγγελεῖ ἐνεργηθεῖσαν ὁ κ. Δουκάνης ἐξήρατεν εὐτυχῶς τοὺς ἐν τῷ Δικαστηρίῳ ἐξιοτήτους συνηγόρους Χοῦδαν, Στούπην καὶ Κωστήν, τότε πρόκειται νὰ μῖθωμεν τίς ἐκ τῶν ἀπόντων συνηγόρων—Δραγούμη καὶ Λεοδίδου—τὴν διέπραξεν. Περὶ τοῦ αὐτουργοῦ δὲ κ. Μενελάου οὐδὲν λέγομεν, διότι αὐτὸς νομίζει καὶ τὰς Ἀθήνας ἀκόμη Τουρκίαν, ὅπου ἰσχύει καὶ ἰδιαίτερον ὁλως δίκαιον, ὅπερ τινεῖσι ὅλα τὰ ἄλλα γνωστὰ δίκαια, τὸ δίκαιον τῶν χατηριῶν καὶ τοῦ παρᾶ.

χωρὶς . . . μαθῆς . . . θὰ τὸ ξεντύσωμε τάχα . . . Νῆ-  
ταν ἀρσενικὸν, δὲν σοῦ λέγω, ἀλλὰ κοτσάμ δρακουλὰς;...  
σὲ τόσο κόσμῳ . . . μπροστὰ σὲ τόσα μάτια ἀνδρῶν . . .  
ντροπῆς μαθῆς . . .

**Μάνα ἦτοι κουμπάρα.**—Παππᾶ μας, δὲν κάνει τάχα-  
τες νὰ τὸ βαφτίσωμε μὲ τὰ ρούχα, ὡς καθὼς λέει τὸ  
κορίτσι μου; . . . Μαθῆς, . . . σὰν νὰ ἔχῃ κομμάτι δίκαιο...

**Παππᾶς** (ἐν ἀγανακτήσει)—Μπᾶς καὶ θαρρεῖς πῶς ἤλ-  
θαμε στὸ σπῖτι σου νὰ κάνωμε μπουγάδα; Πιάσε καν-  
τυλανάφτη καὶ ξέντυσε τὴ κοῦλα. Ἄμα δᾶ.

**Δεύτερος παππᾶς.**—Ἐν Ἰορδάνῃ βαπτίζομέν σοι, κύ-  
ριε . . . καὶ πρὸς τὴν μάνα στρεφόμενος.—Ἀμ εὐλογη-  
μένη χάθηκε ἕνα κομμάτι σαποῦνι νὰ φέρῃς;—ἐκ τῆς  
τριάδος ἐφανερώθη . . . καὶ πρὸς Κουκουβαονίδιον θορυ-  
βοῦν—Βρὲ, αἶε στὸ διάλο ἀπὸ κεῖ . . . προσ . . . πρὸς  
τὸν κουμπάρο . . . Βγάλτα τὰ διαόλικα ὄζω, νὰ μὴ  
σκοτώσω κἀνένα . . . προσ . . . κίνησις. Ἄγιος ὁ Θεὸς  
ἄγιος ὁ σκερὸς ἄγιος ὁ θάνατ . . . πρὸς τὸν καδυλανά-  
πτην—Ἀκόμα νὰ τὸ ξεντύσης; Μπελᾶς!

**Καρδουλανάπτης.** Μέ . . . ἀπὸ δαῦτο . . . δηλαδὴς μὲ λέ-  
ρωσε! . . .

**Ἐγώ.**—Τέτοια ἀνατροφὴ τοῦ δώσαν καὶ τέτοια φτειά-  
νει.

Μεταξὺ λόγων ἀπεκδύθη ἡ κοῦλα πρὸς γενικὴν ἐντρο-  
πὴν τῶν Κουκουβαονιδίων, αἵτινες ἐκλείον τοὺς ὀφθαλ-  
μοὺς καὶ ἀπέστρεφον τὰ πρόσωπα, ἐνῶ ὁ ἱερεὺς διέταττε

τοὺς γονέους τῆς κοῦλας ν' ἀπέλθουν εἰς τὸ παρακείμε-  
νον δωμάτιον, ἵνα μὴ ἀκούσωσι τὸ ὄνομα ὅπερ ἐμελλε  
ν' ἀπαγγεῖλῃ ὁ κουμπάρος ἀρχηγός.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην περιεκύκλωσαν τὸν τε ἀρχηγόν,  
ἱερεῖς καὶ κολυβύθραν, ἀπειροπληθῆ Κουκουβαονιδία, ἑ-  
τοιμα ν' ἀρπάσωσιν ἐκ τοῦ στόματος τοῦ ἀρχηγοῦ τὸ  
ὄνομα τοῦ βαπτιζομένου καὶ ἀναγγεῖλωσι τοῦτο πρὸς  
τοὺς γονέους αὐτοῦ, παρ' ὧν ἐμελλον νὰ λάβωσι τὰ συ-  
χαρίκια. Καὶ ἠρώτησεν ὁ ἱερεὺς καὶ ἀπάντησεν ὁ ἀρ-  
χηγός.

—Τὸ καλορίζικο ὄνομά του;

—Χρυσίης—Ἐλευθερία.

Ἦτο τοῦτο ὀβούζιον ριφθὲν ἐν τῇ αἰθούσῃ. Τὰ Κου-  
κουβαονιδία ἀλληλωθόμενα τρέχουσι πρὸς τοὺς γονέους  
γὰρ τὰ συχαρίκια, παρασύρουσι τοὺς ἱερεῖς, τὸν ἀρχηγόν,  
ὠθοῦσι τὸν τυφλὸν ψάλτην, πίπτει ὁ ψάλτης ἐπὶ τῆς  
κολιβύθρας, ἀνατρέπεται ἡ κολιβύθρα, τρέχουσιν οἱ προσ-  
κεκλημένοι πρὸς συνδρομὴν, [ἐνῶ ὁ συρφετὸς τῶν Κου-  
κουβαονιδίων, ἐκ τῶν ὁποίων δύο τρία εἶχον κρεμασθῇ  
εἰς τὰ φουστάνια τῆς κουμπάρως ὡς βδέλλαι, ἐκραύγα-  
ζον.—Χρυσούλα—Χρήστενα—Ψέμματα, Ἀεθυβερινούλα  
—Ὁχι, ψέμματα, Χρυσήσεννα.—Χρήστος!

(Ἡ συνέχεια εἰς τὸ προσεχές).

**Παληάνθρωπος.**

## ΑΓΟΡΕΥΣΙΣ ΣΤΕΦΑΝΙΔΟΥ.

"Αρχεται από μιᾶς ἐπιγραφῆς ἐπὶ τῶν Δικαστηρίων τῶν Ἰουδαίων καὶ εἰσέρχεται μετὰ τὰ ποδῆματα εἰς τὴν ὑπόθεσιν, ἐξεικονίζει διὰ ζωῶν, ὡς τὸ αἷμα τῶν πατριῶν του χρωμάτων, τὸ προσγεγόμενον εἰς τὸν Ἀγγελόπουλον ἀδίκημα, παραβάλλει τὸν ἀργυρώνητον δημοσιογράφον ἐπὶ τοῦ βήματος τῆς Ἀγίας Εἰρήνης προαγωγὸν λαλοῦντα περὶ ψυχικῆς σωτηρίας, φέρει ὡς παράδειγμα ἓνα τὸν ὅποτον διὰ νὰ παραστήσῃ τὸ δεύτερον κάμνει διὰ τῶν ἀπαλῶν χειρῶν του σημεῖον περικεφαλαίας κερατείνης καὶ τελευτᾷ ζητῶν τὴν καταδίκην τῶν κατηγορουμένων.

Ὁμιλήσεν ὁ κ. Στεφανίδης μετὰ πάθους, μετὰ πόνου, μετὰ θάρρους, ῥῆξας βοήν ἀδελφικῆς ἢ μάλλον πατρικῆς στοργῆς πρὸς τὴν συκοφαντηθεῖσαν δημοσιογραφίαν, ἐφ' ἧ τὸν εὐχαριστοῦμεν ἐγκαρδίως.

## ΑΓΟΡΕΥΣΙΣ ΜΠΟΥΦΙΔΟΥ.

Εἶναι τὸ κέντρον σχεδὸν τῆς ὅλης δίκης. Ὁ κ. Μπουφίδης ἀνάγει τὸ ζήτημα εἰς κοινωνικὴν περιωπὴν. Φέρει εἰς μέσον τὸν ἀνταγωνισμὸν τοῦ χρήματος καὶ τῆς διανοίας. Προβλέπει τὸν ἀγῶνα ἐπικείμενον. Καὶ ἐπικαλεῖται τὴν συνδρομὴν ὅλης τῆς ἀνεξαρτήτου κοινωνίας, κυρίως τῆς ἐργαζομένης διὰ τῆς διανοίας της. Τὸ ἠθικὸν ποιοῦν τῆς τάξεως αὐτῆς τὸ χαρακτηρίζει ὑπενθυμίζων τί εἶπεν ὁ Χαλκιόπουλος περὶ τῆς πράξεως ἣν ἀποδίδει εἰς τὸν Ἀγγελόπουλον. Ἐκεῖνο λέγει πρὸ τοῦ ὁποίου ἡμεῖς ἀνατριχιάζομεν, ἐκεῖνο ὅπερ νομίζομεν οὐ μόνον ἀνῆθικον, ἀλλὰ καὶ ἐγκληματικόν, αὐτὸς τὸ ὑπολαμβάνει πρᾶγμα ἀπλούστατον, τὸ νομίζει ἐκτέλεσιν καθήκοντος. Ἀλλὰ τότε, κύριοι, θὰ μᾶς εἰπῶσι ὅτι καὶ τὸ κλέπτειν ἐπιτρέπεται, καὶ τὸ φονεῦειν συγχωρεῖται, ἀφ' οὗ καὶ αὐτὸ καὶ ἐκεῖνο συντελοῦσιν εἰς πορισμὸν χρημάτων. Λέγει ὅτι πρὸ τῆς ἀπολογίας τοῦ Νεγροπόντη εἶχε τὴν πεποίθησιν ὅτι τὸ ὅλον δρᾶμα ἐξυφάνθη ὑπὸ τοῦ Σκόκου καὶ τοῦ Χαλκιόπουλου. Ἀλλὰ μετὰ τὴν ἀπολογίαν τοῦ Νεγροπόντη παραδέχεται καὶ αὐτὸν ὡς συνεργασθέντα μετ' ἐκείνων. Ἀναλύει τὰς ἀντιφάσεις τῶν μαρτύρων καὶ ἐρχόμενος εἰς τὸν λαμπρὸν μάρτυρα Σκόκον, ὡς τὸν ὀνομάζει, λέγει ὅτι ὁ μάρτυς αὐτὸς ὁ ὀλίγον δημοσιογράφος, ὁ ὀλίγον ποιητής, ὁ ὀλίγον ἐπιφυλλιδογράφος καὶ πολὺ ῥαδιοῦργος τὰ πάντα ἠδύνατο νὰ πράξῃ πρὸς πορισμὸν χρημάτων.

Μετὰ ταῦτα παρεμβάλλεται τὸ ἱλαροτραγικὸν ἐπεισόδιον τῆς ἀγορεύσεως τοῦ κ. Μπουφίδου, ὅτε οὗτος ἀνεμνήσθη καὶ τῆς περιφήμου ἀλληλογραφίας Νεγροπόντη καὶ Γλάδστωνος καὶ λαβὼν τόνον παρὰ πολὺ ὑψηλὸν ἐζήτησε νὰ παρουσιάσῃ τὸν κ. Νεγροπόντην ὡς προδότην, τοῦθ' ὅπερ συνεκίνησε πολὺ τὸν ἀγαθότατον ἔμπορον, ἀναλυθέντα εἰς δάκρυα καὶ αἰσθανθέντα ἐλαφρὰν συμφορῇσιν εἰς τὴν κεφαλὴν, ἣν ἀενάως ἔπειτα κατέβρεχε διὰ διαβρόχου μανδηλίου.

"Ἀς εἰπώμεν πρὸς ἑπαινὸν μας ὅτι ἡμεῖς πρῶτοι καθυπεβάλομεν εἰς τὸν κ. Μπουφίδην νὰ ζητήσῃ ὀλίγων λεπτῶν διακοπὴν ὅπως συνέβη ὁ κ. Μενέλαος ὁ κ. Μπουφίδης ἐζήτησε καὶ τὸ δικαστήριον παρεχώρησε διακοπὴν.

Ἐὰν εἴμεθα εἰς Γαλλίαν θ' ἀπεινόμεθα εἰς τὸ Prix Montyon, ὡς σώσαντες ἄνθρωπον.

Τῆς συνεδριάσεως ἐπαναλαμβάνομένης, ὁ κ. Μπουφίδης ἐξακολουθεῖ τὴν δυνατὴν ἀγορεύσιν του καὶ καταλήγει ζητῶν πλήρη καὶ τελείαν ἱκανοποίησιν. Πιστεύω, ἐπὶ τέλους, λέγει ὅτι τὸ δικαστήριον θέλει διδάξῃ τοὺς κατηγορουμένους νὰ σέβωνται τὴν τιμὴν τῶν ἄλλων.

Ὁ κ. Μπουφίδης ἀνέπτυξε καὶ ἐν τῇ ἀγορεύσει αὐτῇ, ὡς καὶ ἐν τῇ κατὰ Σιούμαν, τὴν αὐτὴν δύναμιν λόγου, χρωματιζομένου καὶ ποικιλλομένου οὐχὶ ὑπὸ ἀνθέων λεκτικού κάλλους, ἀλλ' ὑπὸ τόνου αἰσθήματος καὶ πάθους ψυχῆς, θερμαίνοντος καὶ τοῦ προσώπου του τὴν ἔκφρασιν καὶ τοῦ λόγου του τὴν ζέσιν. Ἐὰν ὁ κ. Κωστής εἶναι Ἰταλὸς ξιφιστής, ὁ κ. Μπουφίδης εἶναι Ἀγγλὸς πυγμαῖος. Εἰς ξιφισμὸς ἐκείνου δυνατὸν νὰ ψαύσῃ μόνον τὴν ἐπιδερμίδα, ἐνῶ μία πυγμὴ αὐτοῦ ἀφίνει νεκρὸν τὸν ἀντίπαλον. Εἰς τὸ ἐξῆς εἰς τὰ προκαλοῦντα τὰς συμφορὰς αἰτία τῆς ἀσφυξίας, τὸ παρὰ πολὺ θερμὸν τῆς ἀτμοσφαίρας, τὴν πολυφθγίαν καὶ ἄλλα, οἱ ἱατρικοὶ ἄς ἀναγράψουν καὶ τὴν ῥητορικὴν τοῦ κ. Μπουφίδου.

## Η ΑΓΟΡΕΥΣΙΣ ΤΟΥ Κ. ΚΩΣΤΗ

ὑπῆρξεν ἀναλυτικὴ τῶν κειμένων. Περὶ τοῦ κ. Κωστῆ, ὕστερον ἀπὸ τὴν πολὺ μεγάλην ιδέαν ἣν εἶχομεν περὶ αὐτοῦ, ἐσχηματίσαμεν τὴν ιδέαν ὅτι δὲν εἶναι ἐξοχος δικανικὸς ῥήτωρ, ἀλλὰ μόνον ῥήτωρ—καθηγητής. Ὅταν ἐξήρχετο τοῦ ἀναλυτικοῦ, δηλαδὴ τοῦ καθηγητικοῦ του, ὅπως ἐπιπτεν εἰς τὰ τετριμμένα, εἰς τὰ «μαραμμένα ἄνθη» καὶ τὰς «αὐχμηρὰς ἀτμοσφαίρας», περιέπιπτε σχεδὸν εἰς Σκόκον. Δὲν ἔχει οὔτε ἀληθεῖς ἐξάψεις, οὔτε φυσικὰς ἐξάρσεις. Τὸ πλεῖστον μέρος τῆς ῥητορικῆς του προδίδεται προσποιητόν. Ζητεῖ νὰ γεννήσῃ τρικυμίαν εἰς τὴν Λίμνην τοῦ Λαμαρτίνου. Ὡραία λίμνη, ἀλλὰ λίμνη. Ἠδύνατο νὰ ὀνομασθῇ κοκέτα τῆς ἀπαγγελίας. Τίποτε περισσώτερον. Δὲν φιλονεικοῦμεν τὴν ἐπιστήμην αὐτοῦ. εἶναι ἀδιαφιλονέικητος. Φιλονεικοῦμεν τὴν ῥητορικὴν του, ἥτις εἶναι *gibberish*. Δηλαδή πολλοὶ φίλοι του τὴν νικῶσι. Ἐκαμε δὲ κάλλιστα ἐκλέξας ὕψος ἀναλυτικόν, διότι φαίνεται μὴ ἀντέχων εἰς βαρὺ ρεῦμα λόγου : Εἰς ἀγῶνα δίκης ἀντιπροσωπεύει τὸ ἐλαφρὸν πυροβολικόν. Τὸ βαρὺ πυροβολικὸν θὰ ἦτο ὁ Ρόκος, ἀλλὰ δυστυχῶς δὲν ἀπεκάλυψε τὰς κανονιστοικίας του, καλυφθείσης τῆς ἐσπέρας ὑπὸ σκότους.

## Στούπης.

Ὁ λόγιος νέος, ὁ λογιώτερος δικηγόρος, ὁ κομψὸς ῥήτωρ, ὁ κομψότερος λογογράφος. Ἐὰν εἶσαι ἐχθρὸς του, σὲ ἀφοπλίζει μόνῃ ἢ φυσιογνωμίᾳ του. Ἀλλ' ὁ Στούπης δὲν ἔχει ἐχθροὺς, δὲν δύναται νὰ ἔχῃ ἐχθροὺς. Ἀντιπροσωπεύει τὴν οὐδετερότητα τοῦ αἰσθήματος.

Προχθὲς ἦτο—δηλαδή ἐννοοῦσε νὰ εἶναι—πῦρ καὶ σίδηρος. Οὐδὲν ἦττον, οὐδὲν ἔλαττον ἐννοοῦσε νὰ φονεύσῃ τὸν ἀντίπαλόν του, τὸν Ἀγγελόπουλον. Τί νομίζετε ; Ἀντὶ φόνου, ἤρχισε νὰ ὠχρίσῃ αὐτὸς, νὰ συγκινῆται αὐτὸς, νὰ τρέμῃ αὐτὸς, καὶ ἂν ἐπέμενεν ἡ Κατηγορία ἠδύνατο καὶ νὰ κλαύσῃ ἀκόμα.

Ἐνῶ ἦτο εἰς τὸ κατακρύφον σημεῖον τῆς μανίας του κατὰ Ἀγγελόπουλου, οὗτος τὸν ἐρωτᾷ :



— Διατί κιτρινίζεις;

Καὶ ἐκεῖνος τραυλίζων ὡς πρόσωπον τραγωδίας ψυχρόραγυν :

— Εἶμαι . . . . κίτρινος . . . . συγκινοῦμαι . . . .

**Πρόεδρος.** Δὲν εἶναι καὶ ἐκεῖνος πρὸ κόκκινος ἀπὸ σῆς.

Ἡ χρωματολογία αὕτη διαρκεῖ κάμποσον, ὅτε δὲν ξέρω πῶς ρίπτεται κωμικῶς ὑπὸ τοῦ κ. Μπουφίδη ἡ ἰδέα τῆς μονομαχίας τὴν ὁποίαν ὑπὸ σοβαρὰν ἔποψιν λαμβάνων ὁ Στούπη ἀρχίζει νὰ ὁμιλῇ περὶ ἐκδιάσεων, περὶ ἀπειλῶν.

Μετὰ τὸ ἐπεισόδιον αὐτὸ ἀρχίζει πολὺ εὐκολα καὶ τελειώνει δυστυχῶς πολὺ δύσκολα ὁ καταπλασματικὸς τοῦ Στούπη, ἐνῶ ὅλον τὸ ἀκροατήριον εἰς ἥχον τῶν Κωδῶνων τῆς Κερατουπόλεως ἐφαίνετο ψάλλον :

Soni, soni, soni  
Joyeux Stupidon.

Μετὰ τὴν ἀγόρευσιν τοῦ κ. Στούπη, ὁ μὲν κ. Ρόκος Χοῖδᾶς παραιτεῖται, ὁ δὲ Ν. Παπαλεξανδρῆς δὲν ἐννοεῖ νὰ πῇ τίποτε, ἐπομένως τὸ Δικαστήριον ἀπέρχεται εἰς διάσκεψιν διὰ νὰ ἐκδώσῃ τὴν περίφημον αὐτὴν ἀπόφασιν :

#### ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΛΗΜΜΕΛΕΙΟΔΙΚΩΝ.

Τὸ Δικαστήριον τῶν ἐν Ἀθήναις Πλημμελειοδικῶν συγκείμενον ἐκ τῶν δικαστῶν Ι. Τσάτσου προέδρου, Ζηλήμονος, Βουλπιώτη, Πρεβεδούρου καὶ Λόντου.

Ἐπειδὴ ἐκ τῆς ἐπ' ἀκροατηρίου ἀποδεικτικῆς διαδικασίας συνδυαζομένης πρὸς τὴν ἀπολογία τῶν κατηγορουμένων καὶ πρὸς τὰ ἐπιχειρήματα τοῦ πολιτικῶς ἐνάγοντος, τὸ Δικαστήριον ἐσχημάτισε τὴν ἐξῆς πεποίθησιν, ὅτι εἰς τὴν διεύθυνσιν τῶν Νέων Ἰδεῶν ἐστάλησαν πρὸς δημοσίευσιν διατριβαὶ ἐπιδρῶσαι εἰς τὴν ὑπόληψιν τοῦ ἐν Ρωσσικῷ οἴκου Βαλλιάνου, συγγενοῦς ἐνὸς τῶν κατηγορουμένων ὅτι οὗτος ὡς συγγενὴς ἐνδιεφέρετο νὰ μὴ δημοσιευθῇ, ὡσαύτως δὲ καὶ ὁ ἕτερος κατηγορούμενος Χαλικιόπουλος ὡς ὑπάλληλος τοῦ πρώτου καὶ πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦ νὰ ἐμποδίσωσι τὴν δημοσίευσιν ἀπετάθησαν εἰς τὸν μηνυτὴν, αἰτούμενοι τὴν μὴ δημοσίευσιν, τὸ μὲν διὰ τοῦ κ. Α. Οἰκονόμου, τὸ δὲ καὶ κατ' εὐθεΐαν ὅτι ὁ μηνυτὴς ἠρνήθη νὰ ἐνδώσῃ εἰς τὴν ἀπαίτησίν των, προβαλλόμενος ἴσως τὴν ζημίαν, ἣν ἤθελεν ὑποστῆ ἕνεκα τῆς δημοσιεύσεως ὅτι οἱ κατηγορούμενοι προσεφέρθησαν αὐτῷ νὰ τὸν ἀποζημιώσωσι δι' αὐτὴν, ὑπερ ὅμως καὶ πάλιν ὁ μηνυτὴς ἠρνήθη καὶ προσέβη εἰς τὰς δημοσιεύσεις, ὅτι οἱ κατηγορούμενοι βλέποντες τὴν ἐπιμονὴν τοῦ μηνυτοῦ καὶ μὴ δυνάμενοι νὰ κατανοήσωσι πῶς ἦν δυνατόν πτωχὸς δημοσιογράφος ν' ἀρνήται χρηματικὴν ἀμοιβήν, ἵνα μὴ πράξῃ τι βλάπτον αὐτοῦς ἐφ' ἀντάσθησαν, ὅτι ἡ ἐπιμονή του, ἐλαττήριον εἶχε τὴν ἐξαντάσθησαν αὐτῶν εἰς προσφοράς σπουδαιωτέρων χρηματικῶν ποσῶν, ἅτινα ἴσως δὲν ἐθεώρησαν ἀνάλογα πρὸς τὴν διὰ τῶν δημοσιεύσεων ἐπικειμένην ἐκθεσιν τοῦ συγγενοῦ καὶ φίλου των Βαλλιάνου, καὶ ἐπομένως διέκοψαν τὰς μετὰ τοῦ μηνυτοῦ διαπραγματεύσεις των καὶ ἐν τῇ συνειδήσει των, διετήρησαν ὡς γεγονός, ἐκεῖνο ὅπερ ἡ φαντασία των ἐπλασε, ἥτοι ἡ ἐπιμονὴ τοῦ μηνυτοῦ σκοπὸν εἶχε τὴν λήψιν χρημάτων διὰ τὴν μὴ δημοσίευσιν, — καὶ ἐπομένως τὸ τοιοῦτον τῆς φαντα-

σίας των πλάσμα ὡς ἀλήθειαν καλῇ τῇ πίστει ἐκλαμβάνοντες τὸ ἀνέφεραν εἰς τινὰς φίλους των, παραπονούμενοι κατὰ τοῦ μηνυτοῦ ὡς θεωροῦντες αὐτὸν κατακριτέον κατὰ τὰς ἰδέας των, ὡς ἐξεφράσθησαν ἰδίως εἰς τὸν μάρτυρα Παπαῶ.

Ταῦτα ὡς πρὸς τὸ ἱστορικὸν μέρος τῆς ὑποθέσεως.

Ἐπειδὴ διὰ πάσαν ἀξιοποιοῦν πρᾶξιν ἀπαιτεῖται δολία προαίρεσις. Ἐπειδὴ δολία προαίρεσις ἐπὶ τοῦ προκειμένου δὲν ὑφίσταται διότι ὡς ἐξετεθῇ οἱ κατηγορούμενοι ὅτι ἐπραξάν, τὰ ἐπραξάν καλῇ τῇ πίστει καὶ ἐν πεποιθήσει ὅτι ὁ μηνυτὴς τοὺς ἠδίκηει, ἐκλαμβάνοντες τὸ πλάσμα τῆς φαντασίας των καὶ τὴν πεπλανημένην ἰδέαν των ὡς ἀληθὲς γεγονός, μὴ ὑφισταμένης δὲ δολίας προαίρεσεως, καὶ συνεπῶς καὶ προθέσεως πρὸς μείωσιν τῆς ὑπολήψεως τοῦ μηνυτοῦ, ἡ ἀξιοποιὸς πρᾶξις δι' ἣν κατηγοροῦνται δὲν ἔχει νόμιμον ὑπόστασιν.

Διὰ ταῦτα

κηρύσσει ἀθώους τοὺς κατηγορουμένους τῆς εἰς αὐτοὺς ἀποδιδρομένης πράξεως καὶ ἐπιβάλλει εἰς βάρος τοῦ δημοσίου τὰ ἐξόδα καὶ τέλη.

Ἀπεφασίσθη καὶ ἐδημοσιεύθη παραχρῆμα ἐν Ἀθήναις τὴν 45 Μαρτίου 1882.

#### Οἱ Δικασταὶ

- Πῶς σᾶς φαίνεται ἡ ἀπόφασις ;
- Κακὴ καὶ ψυχρὴ.
- Συμφωνοῦμεν.

Ἡ ἀπόφασις κατεκρίθη καὶ ὑπὸ τῆς κατηγορίας. Κατεκρίθη καὶ ὑπὸ τῆς ὑπερασπίσεως. Ἐν πεποιθήσει δὲ καὶ συνειδήσει θὰ κατεκρίθη βεβαίως καὶ ὑπὸ τῶν συνταξάντων αὐτὴν δικαστῶν.

Ἀλλ' ἐὰν λάβωμεν ὑπ' ὅψιν τὰς ἀνακαλύψεις τοῦ κ. Εἰσαγγελέως περὶ τῶν γενομένων παρ' αὐτῷ ἀποπειρῶν πρὸς πίσεις, ἐὰν συλλογισθῶμεν πόσαι ἀρὰ γε πίσεις θὰ ἐγένοντο παρὰ τοῖς δικασταῖς, ἐὰν συνδυάσωμεν τὸ ἄκουσμα ὅτι καὶ ἐν τῇ τελετῇ τοῦ Βαπτίσματος ἐγένετο λόγος παρ' ἰσχυρῶν περὶ τῆς δίκης, τότε ἀντὶ νὰ κατακρίνωμεν τοὺς δικαστὰς, ὀφείλομεν νὰ τοῖς ὀφείλωμεν καὶ χάριτα ὅτι δὲν ἐξέδωσαν καθαρὰν ἀθωωτικὴν ἀπόφασιν.

Ἐκεῖνο ὅπερ ἐγράψαμεν ἡμεῖς ὅτι οἱ κατηγορούμενοι **κατεδικάσθησαν εἰς ἀθώωσιν** εἶναι τὸ χαρακτηρίζον τὸ πνεῦμα τῆς ἀποφάσεως. Δι' αὐτῆς οἱ κατηγορούμενοι ἐκηρύχθησαν ὑπὸ τοῦ Δικαστηρίου καὶ ἠθικῶς καὶ διανοητικῶς ἐλαττωματικοί. Ἠθικῶς, διότι ἐζήτησαν νὰ ἀγοράσουν τὸν Ἀγγελόπουλον, ἀλλὰ δὲν ἐπέτυχον. Διανοητικῶς δὲ διότι ἀνωμολογήθησαν ὡς φαντασιόπληκτοι.

Ἡ τιμὴ τοῦ δημοσιογράφου ἐξῆλθε καθαρὰ ἐκ τῶν πυλῶν τοῦ Δικαστηρίου, καὶ τοῦτό ἐστι τὸ εὐχαριστοῦν ἡμᾶς, διότι ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει ὁ κ. Νεγροπόντης ἠθέλε καταρθώσῃ νὰ στιγματίσῃ ὅλον τὸν τύπον καὶ θὰ ἠθύνετο φλυαρῶν νὰ λέγῃ περὶ ὧν τῶν δημοσιογράφων :

**Τέτοιοι εἶναι αὐτοί.**

**Καλιδάν.**

(ΕΠΕΤΑΙ ΚΑΙ ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ.)

ΓΡΑΦΕΙΟΝ «ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ»

Ὁδὸς Μουσῶν, παρὰ τὴν Πλατεῖαν Συντάγματος.